

Stuart Turton

CELE ȘAPTE MORTI
ALE LUI EVELYN HARDCASTLE

Ziua a doua (continuare)

Mă trezesc brusc, făcându-l să tresară pe doctorul ciumei care se uită la ceasul de buzunar din aur. Lumina lumânării pe care o ține în mână aruncă o bolnăvicioasă strălucire galbenă pe masca lui. Sunt din nou în trupul majordomului, care este înfășat în cearșafuri de bumbac.

– La țanc, zice doctorul ciumei, închizând capacul ceasului cu zgomot.

Pare să fie amurg, iar camera este cufundată în semi întuneric, luminată parțial de flacăra plăpândă a lumânării. Pușca de vânătoare a Annei zace pe pat, lângă mine.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu, cu o voce răgușită.

– Dance moțăie pe zid.

Doctorul ciumei chicotește, pune lumânarea pe podea și se așază pe scăunelul de lângă pat. Este mult prea mic pentru el, iar mantaua lui acoperă complet lemnul picioarelor.

– Nu, mă refer la pușcă. De ce e la mine?

– Ți-a lăsat-o una dintre gazdele tale. Nu te obosi s-o chemi pe Anna, zice el, observând că mă uit la ușă. Nu este în casa de oaspeți. Am venit să te avertizez că rivalul tău aproape că a rezolvat crima. Îl aștept să mă caute lângă lac, în seara aceasta. De acum înainte, trebuie să te grăbești.

Încerc să mă îndrept, însă durerea pe care o simt în coaste mă face să renunț imediat.

– De ce ești atât de interesat de mine? îl întreb, lăsând durerea să se calmeze.

– Poftim?

– De ce vii mereu aici ca să stăm de vorbă? Știu că nu-ți bați capul cu Anna și pun rămășag că nu-ți prea pasă nici de lacheu.

– Cum te cheamă?

– De ce...

– Răspunde la întrebare, zice el, lovind podeaua cu bastonul.

– Edward Da... nu, Derby. Eu... mă bălbâi o clipă. Aiden... și nu mai știu cum.

– Te lași stăpânit de ei, domnule Bishop, zice el, încrucișându-și brațele pe piept și lăsându-se pe spătarul scaunului. Se întâmplă deja de ceva vreme. Tocmai de aceea ți-am permis doar opt gazde. Dacă ar fi mai multe, personalitatea ta nu ar putea să o domine pe a lor.

Are dreptate. Gazdele mele devin din ce în ce mai puternice, iar eu sunt din ce în ce mai slăbit. Acest lucru se întâmplă în mod progresiv și pe nesimțite. Este ca și când aș fi adormit pe o plajă, iar acum mă trezesc în larg.

– Ce trebuie să fac? îl întreb eu, simțind cum mă cuprinde panica.

– Să rezisti, răspunde el, ridicând din umeri. Doar asta poți să faci. Există o voce interioară pe care cu siguranță deja ai auzit-o. Seacă și oarecum îndepărtată? Este calmă atunci când te cuprinde panica și neînfricată atunci când îți este teamă.

– Am auzit-o.

– Atât a mai rămas din Aiden Bishop cel de odinioară, primul bărbat care a venit la Blackheath. Nu este mai mult decât un crâmpoi, o bucățică din personalitatea lui, care se agață de salturile temporale. Dacă vei începe să te pierzi, fii atent la voce. Ea este farul tău. Tot ce a mai rămas din bărbatul de altădată.

Se ridică în picioare cu un foșnet puternic de haine, iar flacăra lumânării pâlpâie în adierea brizei. Se apleacă, ridică lumânarea de jos și se îndreaptă spre ușă.

– Stai! zic eu.

Se oprește, cu spatele la mine. Lumina lumânării formează o aură caldă în jurul trupului său.

– De câte ori am făcut treaba asta? îl întreb.

– De mii de ori, cred. Le-am pierdut șirul.

– Atunci, de ce eșuez mereu?

Doctorul ciumei oftează și îmi aruncă o privire peste umăr. Pare ostenit, ca și când fiecare salt temporal ar fi un sediment care îl apasă.

– Este o întrebare pe care mi-o pun și eu din când în când, răspunde el. Ceara topită se prelinge pe mânușa lui, lăsând o pată. Norocul și-a jucat rolul; te-a salvat faptul că te-ai poticnit când ar fi trebuit să fii sigur pe tine. Însă, în cea mai mare parte, cred că este firea ta.

– Firea mea? întreb eu. Crezi că mi-e sortit să eșuez?

– Sortit? Nu! Asta ar fi o scuză, iar conacul Blackheath nu tolerează scuzele, răspunde el. Nimic din ceea ce se petrece aici nu este inevitabil, deși așa ar putea părea. Evenimentele se desfășoară mereu la fel în fiecare zi, deoarece ceilalți invitați iau mereu aceleași decizii în fiecare zi. Ei decid să meargă la vânătoare, decid să se trădeze unul pe celălalt; unul bea prea mult și sare peste micul dejun, ratând o întâlnire care i-ar fi schimbat viața pentru totdeauna. Ei nu văd o altă cale și, prin urmare, nu se schimbă. Dumneata ești diferit, domnule Bishop. În fiecare salt temporal te-am văzut reacționând la momente de bunătate și de cruzime, la evenimente întâmplătoare. Dumneata iei decizii diferite. Însă, cu toate acestea, repeți aceleași greșeli în momente cruciale. Este ca și când o parte din tine este atrasă în mod constant spre hău.

– Vrei să spui că trebuie să devin altcineva ca să scap?

– Vreau să spun că fiecare om își construiește propria cușcă, răspunde el. Aiden Bishop, cel care a venit primul la Blackheath – oftează, ca și când această amintire l-ar tulbura – era atât de încăpățânat în ceea ce își dorea și în felul său de a obține acel lucru. Bărbatul acela nu ar fi putut scăpa niciodată de la Blackheath.

Aiden Bishop, cel care stă în fața mea, este diferit. Cred că ești mai aproape decât ai fost vreodată, dar am crezut asta și data trecută și m-am înșelat. Adevărul este că vei fi supus unui test în viitor și dacă te-ai schimbat, dacă te-ai schimbat cu adevărat, atunci, cine știe, s-ar putea să existe o speranță pentru tine.

Aplecându-și capul sub tocul ușii, iese pe coridor cu tot cu lumânare.

– Mai ai patru gazde după Edward Dance, inclusiv ce ți-a mai rămas din ziua majordomului și cea a lui Donald Davies. Fii cu băgare de seamă, domnule Bishop, lacheul nu va renunța până nu le va fi ucis pe toate. Nu cred că îți poți permite luxul să pierzi vreuna.

Zicând acestea, închide ușa.